

„Țara mea de dor...”

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

„Doar tu, Doamne, poți cere iernii să dea muguri.”
Valeriu Butulescu

- Nimic nu mi-e mai sfânt ca timpul serii
În care-mpart cu tine poezia,
Un umăr cald sub arșița poverii,
Dar azi vom scrie despre România.

De dorul care spumegă-n cascade,
De stânca prăvălită peste jugul
Acestei țări și despre vechi posade
Unde țărani desculți arau cu plugul.

Mergeau alături doina și amarul,
Din sânge și sudori vedeam cum crește
Un spic de grâu. Acum, înalț paharul,
Simțim, iubim și scriem românește.

- E prima zi de iarnă și îmi pare
Că toate sunt cum n-au mai fost vreodată,
Te văd torcând un vers de sărbătoare,
Cu fir de aur rima ți-e brodată.

Pe fusul zvelt povești de dor, balade
Și cântece de leagăn își fac cale,
Când borangicul fin în poală-ți șade,
Ascultător, căldura mâinii tale

Îl îmblânzește... Scriem poezia
Pe tricolor sperând că va rămâne
Dovadă-n timp și însăși mărturia
Că nu-i târziu... „Deșteaptă-te române”!

Liliana Trif & Ioan Grigoraș